

PRESUDA SUDA

20. veljače 1975.(*)

„Neizravna oznaka izvornosti”

U predmetu 12/74,

Komisija Europskih zajednica, koju zastupa njezin pravni savjetnik Heinrich Matthies, u svojstvu agenta, uz asistenciju Petera Ulmera, člana odvjetničke komore u Hamburgu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, kod pravnog savjetnika Pierrea Lamoureuxa, 4, boulevard Royal,

tužitelj,

protiv

Savezne Republike Njemačke, koju zastupa prof. Thomas Oppermann, sa Sveučilišta u Tübingenu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, u Veleposlanstvu Savezne Republike Njemačke, 20-22, avenue de l'Arsenal,

tuženika,

povodom tužbe za utvrđenje da je Savezna Republika Njemačka povrijedila obveze koje ima na temelju Ugovora o EEZ-u, osobito u pogledu zabrane mjera s istovrsnim učinkom kao što su količinska ograničenja uvoza, time što je nazive „Sekt” i „Wienbrand” ograničila samo na domaće proizvode, a naziv „Prädikatssekt” na vina proizvedena u zemlji od određenog minimalnog udjela domaćeg grožđa,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, J. Mertens de Wilmars i A. J. Mackenzie Stuart, predsjednici vijeća, A. M. Donner, R. Monaco (izvjestitelj), P. Pescatore, H. Kutscher, suci,

nezavisni odvjetnik: J.-P. Warner

tajnik: A. Van Houtte

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Tužbom od 21. veljače 1974., u skladu s člankom 169. Ugovora o Europskoj ekonomskoj zajednici, Komisija nastoji utvrditi da je ograničavanjem naziva „Sekt” i „Weinbrand” samo na domaće proizvode i naziva „Prädikatssekt” samo na vina proizvedena u Njemačkoj od određenog minimalnog udjela njemačkog grožđa, Savezna Republika Njemačka povrijedila obveze koje ima na temelju odredbi Ugovora, osobito u pogledu slobodnog kretanja robe.
- 2 U skladu s člankom 26. njemačkog Zakona o vinskim proizvodima od 14. srpnja 1971. (Bundesgesetzblatt 1971., I., str. 893.) i člancima 3. i 8. Provedbene uredbe o pjenušavim vinima i alkoholnim pićima dobivenim destilacijom vina od grožđa od 15. srpnja 1971. (Bundesgesetzblatt 1971., I., str. 939.), u daljnjem tekstu: zakonodavstvo o vinskim proizvodima, naziv „Sekt” može označivati samo njemačka pjenušava vina koja odgovaraju određenim uvjetima kvalitete te se može primijeniti na strana vina samo ako je njemački službeni jezik u svim zemljama proizvodnje.

Na temelju tih odredbi, naziv „Prädikatssekt” može označivati samo „Sekt” koji sadržava najmanje 60 % njemačkog grožđa.

K tomu, u skladu s člankom 44. navedenog zakona, naziv „Weinbrand” može se upotrebljavati samo za domaći proizvod koji ima pravo na naziv „kvalitetno alkoholno piće dobiveno destilacijom vina od grožđa” i za strani proizvod samo ako je njemački službeni jezik u svim zemljama proizvodnje.

Konačno, na pjenušava vina i alkoholna pića dobivena destilacijom vina od grožđa koja nisu domaća, osim onih koja su proizvedena u zemljama u kojima je njemački službeni jezik, u načelu se primjenjuju nazivi „Schaumwein” ili „Qualitätsschaumwein”, „Branntwein aus Wein” ili „Qualitätsbranntwein aus Wein”.

- 3 Komisija je tvrdila da su nazivi „Sekt” i „Weinbrand” opći nazivi koje je njemački zakonodavac zakonodavnim aktom pokušao pretvoriti u neizravne oznake podrijetla.

Zainteresirane osobe i njemački potrošači ne smatraju da se naziv „Prädikatssekt” odnosi na vino od minimalno utvrđenog udjela njemačkog grožđa, nego na „Sekt” određene kvalitete.

Ograničavanjem naziva „Sekt” i „Weinbrand” samo na domaće proizvode i naziva „Prädikatssekt” samo na „Sekt” koji sadržava minimalni utvrđeni udio njemačkog grožđa, dok se za strane proizvode na njemačkom tržištu moraju upotrebljavati samo nazivi koje potrošač manje cijeni ili ih ne poznaje, zakonodavstvo o vinskim proizvodima daje prednost nacionalnoj proizvodnji na štetu stranih proizvoda te tako sadržava mjere s istovrsnim učinkom kao količinska ograničenja, protivno zahtjevima članka 30. Ugovora i, u pogledu naziva „Sekt” i „Prädikatssekt”, protivno članku 12. stavku 2. točki (b) Uredbe Vijeća br. 816/70 od 18. travnja 1970. (SL 1970., L 99).

Osim toga, sporne mjere, koje nisu nužne za zaštitu proizvođača od nepoštenog tržišnog natjecanja i potrošača od prijevara u pogledu podrijetla proizvoda, nisu opravdane na temelju članka 36. Ugovora.

- 4 Savezna Republika Njemačka najprije tvrdi da zakonodavac nije uveo izmjene u odnosu na činjeničnu situaciju koja je postojala prije stupanja na snagu zakonodavstva

o vinskim proizvodima, nego je samo na normativnom planu potvrdio mišljenje njemačkih ekonomskih krugova i potrošača za koje su sporni nazivi označivali nacionalne proizvode.

Zbog toga su odredbe zakonodavstva o vinskim proizvodima koje se odnose na „Sekt” i „Weinbrand” obuhvaćene sustavom neizravnih oznaka podrijetla te se stoga, u skladu s člankom 2. stavkom 3. točkom (s) Direktive Komisije 70/50/EEZ od 22. prosinca 1969. (SL 1969., L 13, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 21., str. 3.), ne mogu kvalificirati kao mjere s istovrsnim učinkom kao količinska ograničenja.

K tomu, naziv „Prädikatssekt” označava „Sekt” čija minimalna utvrđena količina njemačkog grožđa upotrijebljena u njegovoj proizvodnji naglašava tipičan njemački buke.

5 Zajedničko tržište temelji se na slobodnom kretanju robe unutar Zajednice.

Kako bi se osigurala ta sloboda, Ugovorom se zabranjuje, osobito u njegovim člancima 12. i 31., da se u državama članicama uvode nove mjere koje za učinak imaju izravno ili neizravno sprečavanje trgovine unutar Zajednice i koje nisu opravdane na temelju članka 36.

Konkretnije, za „Sekt” i „Prädikatssekt”, nakon stupanja na snagu Uredbe br. 816/70, propis o tržišnim uvjetima tih proizvoda treba biti obuhvaćen pravom Zajednice.

Zakonodavstvo o vinskim proizvodima doneseno 1971., nakon stupanja na snagu navedene uredbe, može utjecati na uvjete ponude proizvoda na koje se odnosi na njemačkom tržištu.

S obzirom na zabrane iz Ugovora i Uredbe br. 816/70, valja ispitati je li Savezna Republika Njemačka, time što je donijela predmetne odredbe, povrijedila obveze koje ima na temelju Ugovora.

U tu svrhu najprije treba ispitati situaciju koja je nastala u pogledu naziva „Sekt” i „Weinbrand”.

6 U članku 2. stavku 3. Direktive 70/50/EEZ, koja se temelji na odredbama članka 33. stavka 7. Ugovora i koja, u skladu s njezinim člankom 1., ima za cilj ukloniti mjere s istovrsnim učinkom kao količinska ograničenja uvoza koja su postojala na datum stupanja na snagu Ugovora, nabrojane su mjere koje treba smatrati zabranjenim u smislu prethodnih stavaka te se u točki (s) navode mjere koje „ograničavaju upotrebu imena koja ne označavaju podrijetlo ili izvor samo na domaće proizvode”.

7 Oznake izvornosti i oznake podrijetla iz navedene direktive, neovisno o elementima na temelju kojih se mogu razlikovati, označavaju, u svim slučajevima, barem proizvod koji dolazi iz određenog zemljopisnog područja.

Ako su ti nazivi pravno zaštićeni, trebaju ispunjavati ciljeve te zaštite, osobito potrebu da se osigura ne samo zaštita interesa zainteresiranih proizvođača od nepoštenog tržišnog natjecanja, nego i zaštita potrošača od oznaka koje ih mogu dovesti u zabludu.

Ti nazivi ispunjavaju svoju posebnu funkciju samo ako proizvod koji oni označavaju stvarno posjeduje kvalitete i karakteristike zbog zemljopisnog položaja svojeg podrijetla.

Posebno što se tiče oznaka podrijetla, zemljopisni položaj podrijetla proizvoda mora mu pružiti kvalitetu i posebna obilježja na temelju kojih se razlikuje od drugih proizvoda.

- 8 Njemačkim zakonodavstvom o vinskim proizvodima predviđeno je da nazivi „Sekt” i „Weinbrand” označavaju proizvode podrijetlom iz Savezne Republike Njemačke ili iz drugih zemalja u kojima je njemački službeni jezik.

Područje podrijetla utvrđeno na temelju opsega nacionalnog državnog područja ili jezičnog kriterija nije dovoljno kako bi činilo zemljopisno područje, u gore navedenom smislu, kojim se može opravdati oznaka podrijetla, tim više ako predmetni proizvodi mogu biti proizvedeni od grožđa neodređenog podrijetla.

U ovom slučaju nije sporno da područje podrijetla iz zakonodavstva o vinskim proizvodima ne pokazuje homogene prirodne čimbenike na temelju kojih se razlikuje od susjednih područja, uzimajući u obzir da prirodna obilježja osnovnih proizvoda upotrijebljenih u proizvodnji spornih proizvoda nužno ne odgovaraju liniji nacionalne granice.

Međutim, njemačka vlada tvrdi da se proizvodi obuhvaćeni nazivima „Sekt” i „Weinbrand” jasno razlikuju od drugih proizvoda zbog posebnog načina proizvodnje koja se primjenjuje u Njemačkoj, koja im daje tipičan buke koji je, osim toga, naglašen u „Prädikatssektu” minimalnim potrebnim udjelom njemačkog grožđa.

- 9 U slučaju vinskih proizvoda, prirodni čimbenici područja podrijetla, kao što je grožđe od kojeg se dobivaju ti proizvodi, imaju važnu ulogu u određivanju njihove kvalitete i njihovih obilježja.

Iako se na temelju načina proizvodnje primijenjenog na te proizvode može doprinijeti određivanju njihovih obilježja, taj način, neovisno o kvaliteti upotrijebljenog grožđa, nije sam po sebi odlučujući za određivanje njegovog podrijetla.

Štoviše, način proizvodnje vinskih proizvoda jest kriterij povezanosti koji je sam po sebi tim manje dovoljan za određivanje podrijetla jer nije povezan s upotrebom određenog grožđa i jer se može primijeniti na drugim zemljopisnim područjima.

Ne može se isključiti mogućnost da način proizvodnje primijenjen u određenom području, dok god nije zaštićen ekskluzivnim pravima, mogu upotrebljavati proizvođači koji se potpuno ili djelomično nalaze u drugim zemljopisnim područjima.

K tomu, usporedba između odredbi članka 3. stavka 1. i odredbi treće rečenice članka 8. stavka 1. Uredbe o pjenušavim vinima i alkoholnim pićima dobivenim destilacijom vina od grožđa pokazuje da su, s obzirom na Prilog 2. toj uredbi, uvjeti kojima trebaju odgovarati inozemna kvalitetna pjenušava vina i „Sekt” uglavnom jednaki.

Isto tako, ni u odredbama članka 40. stavka 1. te članka 44. stavka 1. Zakona o vinskim proizvodima ne vidi se znatna razlika između „Weinbranda” i inozemnog kvalitetnog alkoholnog pića dobivenog destilacijom vina od grožđa s obzirom na zahtjeve kvalitete primjenjive na jedan i na drugi proizvod.

K tomu, uvjet predviđen u članku 40. stavku 1. točki 4. za „Weinbrand” tim je manje bitan u ovom slučaju jer, s jedne strane, zakonodavstvo o vinskim proizvodima ne isključuje mogućnost da se domaći destilat dobije od inozemnih vina i, s druge strane, obveza skladištenja tog destilata u poduzeću koje se nalazi na njemačkom državnom području ne znači nužno da svi proizvođači koji se nalaze na istom državnom području stvarno primjenjuju poseban način proizvodnje o kojem je riječ.

- 10 S obzirom na ta razmatranja, na temelju argumenata koje tuženik izvodi iz načina proizvodnje koji se primjenjuje za proizvodnju „Sekta” i „Weinbranda” ne može se utvrditi da ti proizvodi zbog tog načina proizvodnje imaju kvalitetu i obilježja koja su im svojstvena i zbog kojih su oni tipični njemački proizvodi.

Nije uostalom sporno da je pravo koje je bilo na snazi u Saveznoj Republici Njemačkoj do 1971. u pogledu „Sekta” omogućavalo, a u pogledu „Weinbranda” čak nalagalo upotrebu njemačkog jezika u spornim nazivima za uvezene proizvode.

Iz odredbi članka 75. stavka 6. Zakona o vinskim proizvodima, kojim se predviđa prijelazni sustav primjene, kao i iz reakcija u pogledu tog zakona koje su na sudovima Savezne Republike Njemačke imali uvoznici ili proizvođači pjenušavih vina i inozemnih alkoholnih pića dobivenih destilacijom vina od grožđa, implicitno proizlazi da su se prilikom stupanja na snagu navedenog zakona navedeni nazivi stvarno primjenjivali barem na jedan dio uvezenih proizvoda.

Tuženik je u odgovoru na pitanje koje je Sud postavio tijekom usmenog dijela postupka tvrdio da je primjena tih naziva za označivanje uvezenih proizvoda bila „vrlo rijetka”, pri čemu govori o 1966., odnosno o razdoblju u kojem je ponuda tih proizvoda na njemačkom tržištu i dalje bila vrlo ograničena zbog nacionalnih mjera ograničavanja na uvoz koje su tada bile na snazi te koje su nedugo nakon toga ukinute na temelju Ugovora.

Naime, brojke o uvozu ostvarenom u godinama nakon 1966. pokazuju da se taj uvoz u Saveznu Republiku Njemačku znatno povećao, osobito tijekom 1969. i 1970.

Štoviše, na temelju pojašnjenja tuženika o prodaji njemačkih pjenušavih vina i uvozu inozemnih pjenušavih vina može se smatrati da su se od 1969. do 1971. uvoz i, slijedom toga, količine koje su bile u ponudi na njemačkom tržištu povećale u puno većem rasponu od prodaje domaćih proizvoda, iako se, suprotno tomu, taj raspon smanjio u odnosu na prodaje u godinama nakon stupanja na snagu zakonodavstva o vinskim proizvodima.

Stoga treba priznati da se primjena predmetnih naziva za označivanje uvezenih proizvoda, iako je i dalje bila vrlo rijetka, a osobito 1966., to jest od stupanja na snagu zakonodavstva o vinskim proizvodima, mogla odnositi na sve veću količinu tih proizvoda.

11 Stoga treba zaključiti da se na temelju naziva „Sekt” i „Weinbrand”, koji se ne primjenjuju na proizvode čija kvaliteta uglavnom potječe od položaja u određenom području podrijetla te koji mogu ili trebaju označivati uvezene proizvode kao i nacionalne proizvode, nije moglo utvrditi, nakon stupanja na snagu zakonodavstva o vinskim proizvodima, da su predmetni proizvodi njemački proizvodi, zbog svoje kvalitete i posebnih obilježja.

12 Tuženik je izradio ankete kako bi dokazao da su na gore navedeni datum njemački potrošači smatrali da nazivi „Sekt” i „Weinbrand” upućuju na pojam nacionalnog proizvoda.

Međutim, budući da je zaštita koja se dodjeljuje za oznaku podrijetla legitimna samo ako proizvod na koji se ona odnosi stvarno ima obilježja na temelju kojih ga se može razlikovati od drugih proizvoda s obzirom na njegovo zemljopisno podrijetlo, ako takav uvjet ne postoji ta se zaštita ne može opravdati na temelju mišljenja potrošača koje može proizaći iz anketa provedenih na temelju statističkih kriterija.

Štoviše, zbog poteškoća svojstvenih tim oblicima ispitivanja, na temelju samih tih ispitivanja ne može se doći do rezultata koji omogućuju objektivnu ocjenu spornih činjenica.

Osim toga, ankete koje je podnio tuženik provedene su 1966. i 1973., u razdoblju koje nije odlučujuće u ovom slučaju, uzimajući u obzir da su mjere ograničavanja na uvoz predmetnih proizvoda u Saveznoj Republici Njemačkoj još bile na snazi 1966., a zakonodavstvo o vinskim proizvodima primjenjivalo se već dvije godine na datum posljednjih anketa.

Iz prethodnih razmatranja proizlazi da nazivi „Sekt” i „Weinbrand” nisu oznake podrijetla.

13 Što se tiče naziva „Prädikatssekt”, koji je stvoren zakonodavstvom o vinskim proizvodima, ne može se priznati da upotreba njemačkog grožđa u udjelu od 60 % daje predmetnom proizvodu poseban buke.

Naime, budući da zakonodavstvo o vinskim proizvodima ne određuje grožđe koje se mora upotrebljavati za „Prädikatssekt” ovisno o njihovom posebnom obilježju, nego samo na temelju njihova nacionalnog podrijetla, najmanji zahtijevani postotak ne znači nužno da predmetni proizvod stvarno ima posebnu kvalitetu u odnosu na „Sekt”, kojom se opravdava zaštita koja mu se dodjeljuje.

14 Odredbe Ugovora kojima se utvrđuje slobodno kretanje robe, osobito odredbe članka 30., zabranjuju količinska ograničenja uvoza i sve mjere s istovrsnim učinkom među državama članicama.

U skladu s člankom 2. stavkom 3. točkom (s) Direktive Komisije 70/50/EEZ, zabranjenim mjerama u smislu članka 30. i sljedećim člancima Ugovora smatraju se one mjere koje „ograničavaju upotrebu imena koja ne označavaju podrijetlo ili izvor samo na domaće proizvode”.

Ograničavanjem tih naziva samo na nacionalne proizvode te stavljanjem naziva na proizvode iz drugih država članica koje potrošači ne poznaju ili ih manje cijene, zakonodavstvom o vinskim proizvodima daje se prednost prodaji nacionalnih proizvoda na njemačkom tržištu na štetu proizvoda iz drugih država članica.

Navedeno zakonodavstvo o vinskim proizvodima stoga sadržava mjere s istovrsnim učinkom kao količinska ograničenja uvoza u smislu navedenih odredbi, a u pogledu uvoza pjenušavih vina iz trećih zemalja, protivne članku 12. stavku 2. točki (b) Uredbe Vijeća br. 816/70.

Za potrebe te zabrane nije potrebno utvrditi da takve mjere stvarno ograničavaju uvoz predmetnih proizvoda, nego da u skladu s člankom 2. stavkom 1. navedene direktive samo mogu ometati „uvoz koji bi se inače mogao provesti”.

Osim toga, iz brojki sadržanih u odgovoru na repliku proizlazi da se osobito u pogledu uvoza pjenušavih vina, nakon stupanja na snagu zakonodavstva o vinskim proizvodima, godišnja stopa rasta tog uvoza smanjivala u odnosu na godišnju stopu rasta u razdoblju od 1969. do 1971.

- 15 Činjenica da nazivi „Sekt” i „Weinbrand” nisu oznake podrijetla isključuje mogućnost da se sporne mjere sadržane u zakonodavstvu o vinskim proizvodima mogu opravdati na temelju članka 36. Ugovora, iz razlogâ zaštite industrijskog i trgovačkog vlasništva.

Tuženik ipak tvrdi da se navođenjem nacionalnih pravila industrijskog i trgovačkog vlasništva gore navedenim člankom 36. ne nastoji upućivati na određeni sustav pravne zaštite tog vlasništva, nego se državama članicama ostavlja ovlast da urede i razviju taj sustav.

U ovom slučaju, sustav koji je na snazi u Saveznoj Republici Njemačkoj u području oznaka podrijetla, iako je i dalje obuhvaćen pravom tržišnog natjecanja, u biti se razvija prema pravu industrijskog i trgovačkog vlasništva.

- 16 Međutim, takav neograničen razvoj mogao bi postupno ograničiti doseg Ugovora.

Iako se Ugovorom ne sprečava ovlast svake države članice da donosi zakone u području oznaka podrijetla, ipak im se u drugoj rečenici članka 36. zabranjuje uvođenje novih proizvoljnih i neopravdanih mjera koje zbog toga imaju istovrsni učinak kao količinska ograničenja.

Takav je upravo slučaj kad nacionalni zakonodavac odobrava zaštitu predviđenu za oznake podrijetla nazivima koji su u trenutku u kojem se ta zaštita dodjeljuje samo opći nazivi.

- 17 K tomu, Savezna Republika Njemačka tvrdi da se sporne mjere opravdavaju iz razloga javnog poretka, u smislu članka 36. Ugovora, osobito zbog toga što je potrebno zaštititi proizvođače od nepoštenog tržišnog natjecanja i potrošače od prijevare u pogledu podrijetla proizvoda.

Međutim, neovisno o bilo kojoj definiciji pojma javnog poretka utvrđenoj u članku 36. Ugovora, ta odredba može odstupiti od članaka 30. do 34. samo ako se ta odstupanja

pokažu nužnima kako bi se osigurala zaštita proizvođača i potrošača od trgovinskih prijevara.

Vinski proizvodi iste vrste mogu se razlikovati jedni od drugih zbog svoje kvalitete i određenih obilježja.

Uostalom, prije stupanja na snagu zakonodavstva o vinskim proizvodima, na pakiranju se, osim općeg naziva, za barem dio tih spornih proizvoda nalazila i oznaka izvornosti.

Tuženik nije utvrdio razloge zbog kojih je izmijenio tu praksu.

- 18 Stoga valja zaključiti da je ograničavanjem naziva „Sekt” i „Weinbrand” samo na nacionalne proizvode i naziva „Prädikatssekt” samo na vina proizvedena u Njemačkoj od minimalnog utvrđenog udjela njemačkog grožđa, u zakonu o vinskim proizvodima i u Provedbenoj uredbi o pjenušavim vinima i alkoholnim pićima dobivenim destilacijom vina od grožđa iz srpnja 1971., Savezna Republika Njemačka povrijedila obveze koje ima na temelju članka 30. Ugovora, a u pogledu pjenušavih vina, na temelju članka 12. stavka 2. točke (b) Uredbe Vijeća br. 816/70 od 28. travnja 1970.

Troškovi

- 19 U skladu s člankom 69. stavkom 2. Poslovnika, svakoj stranci koja ne uspije u postupku nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev.

U ovom slučaju Savezna Republika Njemačka nije uspjela u postupku.

Međutim, tvrdi da je Komisija, koja je prigovor u replici koji se temelji na povredi članka 12. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 816/70, protivno onomu što je navela u tužbi, ograničila na pjenušava vina, djelomično odustala od tužbe te joj stoga treba naložiti snošenje troškova tog odustajanja, u skladu s člankom 69. stavkom 4. Poslovnika.

- 20 Iz članka 1. stavka 2. Uredbe br. 816/70 proizlazi da se ta uredba, koja se među ostalim odnosi na pjenušava vina, ne odnosi na alkoholna pića dobivena destilacijom vina od grožđa.

Stoga Komisija, time što je prigovor koji se temelji na povredi članka 12. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 816/70 ograničila na pjenušava vina, nije izmijenila tužbeni zahtjev, nego je unijela pojašnjenje koje je obuhvaćeno područjem primjene navedene uredbe.

Slijedom toga, u ovom slučaju nije potrebno primijeniti članak 69. stavak 4. Poslovnika.

Slijedom navedenog,

SUD

proglašava i presuđuje:

1. Ograničavanjem naziva „Sekt“ i „Weinbrand“ samo na nacionalne proizvode i naziva „Prädikatssekt“ samo na vina proizvedena u Njemačkoj od minimalnog utvrđenog udjela njemačkog grožđa u Zakonu o vinskim proizvodima od 14. srpnja 1971. (Bundesgesetzblatt 1971., I., str. 893.) i Provedbenoj uredbi o pjenušavim vinima i alkoholnim pićima dobivenim destilacijom vina od grožđa od 15. srpnja 1971. (Bundesgesetzblatt 1971., I., str. 939.), Savezna Republika Njemačka povrijedila je obveze koje ima na temelju članka 30. Ugovora, a u pogledu pjenušavih vina, na temelju članka 12. stavka 2. točke (b) Uredbe Vijeća br. 816/70 od 28. travnja 1970. (SL 1970., L 99, str. 1.).
2. Saveznoj Republici Njemačkoj nalaže se snošenje troškova postupka.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg u 20. veljače 1975.

[potpisi]

---

* Jezik postupka: njemački